

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Co/109/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117219336
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117219336.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a sudcov JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Anny Ilčinovej, v sporovej veci žalobkyne: F. M., O.. XX.XX.XXXX, V. P., L. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Michalom Michalovčíkom, advokátom, so sídlom vo Svidníku, Makovická 768/20, IČO: 42230691, proti žalovanému: Endepro, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Bratislava - mestská časť Ružinov, Ružinovská 42, IČO: 35 805 731, zastúpenému RR Legal Corp., s.r.o., so sídlom Bratislava, Humenské nám. 4, IČO: 46 789 634, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 20Csp/188/2017-92 z 20.7.2018, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.5.2013 v znení: „Za poplatok za garantovanú službu má zákazník počas trvania tejto zmluvy nasledovné výhody. Službu prevencie kumulácie neuhradených splátok prostredníctvom telefonického upozornenia a/alebo listovného upozornenia na omeškanie s uhradením sumy splatnej podľa tejto Zmluvy; podporu prostredníctvom zákazníckej telefónnej linky XXXXXXXXXX a kontaktných centier na pobočkách P., ktoré sú Zákazníkovi k dispozícii v úradných hodinách uvedených na webovom sídle S..P..F., a to v súvislosti s poskytovaním informácií o úvere a o právach a povinnostiach Zákazníka podľa tejto Zmluvy; službu vyhotovenia duplikátov dokumentov súvislosti so zmluvou v prípade ich straty alebo poškodenia; službu poskytnutia Karty splátok Zákazníkovi ako pomôcku na vedenie záznamov o platbách podľa tejto Zmluvy; na základe písomnej žiadosti Zákazníka, ktorý je v omeškaní s úhradou sumy splatnej podľa tejto Zmluvy najmenej štyri týždne sa P. zaväzuje akceptovať splácanie tejto sumy v osobitných splátkach rozdelených najviac na obdobie štyroch týždňov a to zároveň si neuplatňujú vo vzťahu k takejto splatnej sume právo na odstúpenie od Zmluvy alebo na úroky z omeškania podľa článku 10“, je neprijateľná. Určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o zabezpečení splátok úveru č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.5.2013 v bode 1.2 v znení: „Zákazník sa zaväzuje za poskytnutie služby podľa odseku 1 zaplatiť Poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 721 eur; zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 60 pravidelných splátkach, a to v 59 týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 12,01 eura a poslednú splátku vo výške 12,41 eur počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere“, je neprijateľná. Žalovaného zaviazal vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 647,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 647,60 eur od 4.10.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%.

2. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 29.5.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 1.400,- eur. V zmluve je uvedené, že celkové náklady spotrebiteľa sú tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 22,38 % ročne zo sumy úveru, t.j. vo výške 201,60 eur a poplatok za garantovanú službu pevnou sumou 281,40 eur. Celkové náklady na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy predstavujú ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RMPN“) vo výške 70,38 %. Celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť žalovanému na základe zmluvy je tvorená súčtom úveru a celkových nákladov, pričom v čase uzatvorenia zmluvy a pri predpoklade riadneho a včasného plnenia dlhu, predstavuje sumu 1.883,- eur. Priemerná hodnota RMPN vzťahujúca sa na úver poskytnutý na základe zmluvy predstavuje 48,52 %. Žalobkyňa sa zaviazala splatiť dlžnú sumu v 60 týždenných splátkach, pričom výška každej splátky dlžnej sumy od prvej po predposlednú je 31,39 eur a výška poslednej splátky dlžnej sumy je 30,99 eur. Úver bol poskytnutý na dobu 60 týždňov a termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy. Pokiaľ ide o spôsob plnenia zmluvy, v zmluve je zaškrtnuté políčko „Hotovostný režim“, ktorý znamená, že žalobkyňa sa zaviazala splácať splátky osobne v ktorejkoľvek banke alebo pobočke banky vkladom na účet žalovaného. Žalobkyňa potvrdila prevzatie celej čiastky úveru v hotovosti. Dňa 29.5.2013 žalobkyňa a žalovaný uzatvorili Zmluvu o zabezpečení splátok úveru. Na základe nej sa poskytovateľ zaviazal, že žalobkyni za odmenu bude počas platnosti tejto zmluvy pravidelne poskytovať službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru, ktorý jej bol poskytnutý na základe zmluvy číslo XXXXXXXXXX, a to v jej bezodkladnom použití na účely úhrady splátky spotrebiteľského úveru, spôsobom podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa sa zaviazala poskytnúť potrebnú súčinnosť s tým, že prevzatie peňažnej hotovosti sa uskutoční v mieste trvalého pobytu zákazníka alebo na inom mieste, určenom predchádzajúcou vzájomnou dohodou zmluvných strán. Žalobkyňa sa zaviazala, že za poskytnutie tejto služby zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 721,- eur v 60 pravidelných splátkach a to v 59 týždenných splátkach vo výške 12,01 eur a poslednú splátku vo výške 12,41 eur počas doby splácania spotrebiteľského úveru. Odmena je splatná v hotovosti pri prevzatí splátky poskytovateľom. Splatnosť prvej splátky nastáva 7. kalendárny deň po uzavretí tejto zmluvy. Z karty splátok a poštových poukazov (č.l. 9) vyplynulo, že žalobkyňa poukázala žalovanému úhrady v celkovej výške 2.047,60 eur. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súde dňa 11.8.2017 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 647,60 eur a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Súd zistil, že Zmluva neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zmluva ďalej neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Tento údaj je uvedený iba za podpismi účastníkov zmlúv, v obchodných podmienkach. Zmluva neobsahuje ani údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, a to predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Tento údaj je uvedený iba za podpismi účastníkov zmlúv, v obchodných podmienkach. Vzhľadom k tomu sa poskytnutý úver zo Zmluvy v zmysle § 11 ods. 1 ZoSÚ považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyni bola vyplatená suma 1.400,- eur, pričom žalovanému poukázala úhrady v celkovej výške 2.047,60 eur, teda žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 647,60 eur. Dlh vzniknutý bezdôvodným obohatením je dlhom, ktorého zročnosť nie je určená právnym predpisom, alebo rozhodnutím súdu, alebo nevyplýva z dohody účastníkov, a preto je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Za prvú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia súd považoval doručenie žaloby žalovanému, a preto sa nasledujúci deň dostal žalovaný do omeškania. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie zákonného úroku 5% ročne zo sumy 647,60 eur od 4.10.2017 do zaplatenia. Vo vzťahu k poplatku za garantovanú službu súd uviedol, že poplatok za garantovanú službu bol v Zmluve stanovený pevnou sumou vo výške 201,60 eur. V obchodných podmienkach bolo aj stanovené čo má tento poplatok predstavovať, pričom súd konštatoval, že sa jedná o poplatok za správu úveru a odklad splátok úveru. Súd tento poplatok posúdil a dospel k záveru, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu rozporu s § 39 OZ pre obchádzanie zákona. Obchádzanie zákona videl súd v tom, že dojednanie poplatku za garantovanú službu, prevyšujúceho úrok, nie je ničím iným ako snahou obísť ustanovenia o tom, že výška úrokov pri úvere nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a zároveň mal spôsobiť neúmerne navyšovanie úveru. Takáto zmluvná podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto je neprijateľná. Pokiaľ ide o zmluvnú podmienku v zmluve o zabezpečení splátok, tak odmena za službu bola stanovená vo výške 721,- eur, ktorú sa žalobkyňa zaviazala splácať v 60 pravidelných týždenných splátkach po 12,01 eura a posledná splátka 12,41 eur.

Žalobkyňa mala platiť odmenu za službu, ktorou žalovaný vyberá splátky v jej mieste bydliska vo výške 51,5% poskytnutých peňažných prostriedkov, ktorá viac ako 3 - násobne prevyšuje dohodnutý úrok v zmluve o spotrebiteľskom úvere, pričom z ustanovenia § 567 ods. 1 OZ mu takéto právo vyplýva bezplatne. Zmluvná podmienka v zmluve o zabezpečení splátok spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto je neprijateľná. Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Z prehlásenia K. O. D. D. B. súd zistil, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela až v mesiaci apríl 2017, kedy združeniu predložila zmluvu o spotrebiteľskom úvere a po posúdení ju informovali o jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti a neprijateľných zmluvných podmienok. Ak teda žalovaný nepreukázal, že sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení skôr, súd vychádzal z predloženého prehlásenia K. O. D. D. B.. Žaloba bola podaná na súd dňa 11.8.2017, t.j. v 2 ročnej subjektívnej premlčacej dobe. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu tak žalobkyňa prvýkrát zaplatila žalovanému platbu nad poskytnutý úver dňa 29.9.2014 a žaloba bola podaná dňa 11.8.2017, t.j. v 3 ročnej objektívnej premlčacej dobe. Nárok žalobkyne teda nie je premlčaný. Súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného o neprípustnosti takéhoto určovacieho žalobného návrhu. Právo súdu vysloviť v konkrétnom prípade neprijateľnosť zmluvnej podmienky ostalo aj po nadobudnutí účinnosti CSP zachované, ale na rozdiel od rozhodnutia vydaného v konaní podľa § 301 a nasl. CSP len s účinkami inter partes (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. januára 2017, sp. zn. 6Ndc/20/2016). Aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí zo dňa 26.10.2017, sp. zn. 18Co/120/2017 pripustil, že spotrebiteľ sa má možnosť domáhať určenia neprijateľnej podmienky.

3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP.

4. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

5. Žalovaný primárne namietal nesprávny záver súdu vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovaným, ktorú súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Konštatoval, že pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený skutočne dozvedel o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Existujúca judikatúra začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' bezdôvodné obohatenie. Žalovaný trval na vznesenej námietke premlčania, a mal za to, že nárok žalobcu bol premlčaný v subjektívnej dvojročnej premlčacej lehote, kde pre začiatok plynutia tejto subjektívnej premlčacej lehoty je dôležité, kedy sa oprávnený dozvie skutkové okolnosti, z ktorých je možné zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodit', a teda nie je dôležité právne posúdenie veci, na ktoré sa odvolával žalobca ako na relevantný moment pre plynutie premlčacej lehoty. Okresný súd založil svoje rozhodnutie na bezúročnosti a bezpoplatkovosti uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy na závere, že v zmluve chýba uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, resp. že tento údaj nie je v zmluve dostatočne jasný a určitý, ak je vyjadrený ako 7. deň 60-ťeho týždňa po dni uzavretia zmluvy. S týmto záverom súdu sa žalovaný nestotožnil, pretože formulácia, že „Konečným dňom splatnosti úveru a dlžnej sumy je deň splatnosti poslednej splátky, ktorým je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia Zmluvy“, dostatočne určitým a aj zrozumiteľným spôsobom definuje konečný termín splatnosti úveru. Žalovaný rozporoval aj ďalší záver súdu, že zmluva o zabezpečení splátok úveru je neplatná pre rozpor so zákonom. Žalovaný trval na tom, že v tomto prípade išlo o riadnu službu, ktorú poskytoval žalobcovi na základe jeho slobodného rozhodnutia a záujmu žalobcu, aby mu táto služba bola zo strany žalovaného poskytovaná a pri vedomí si žalobcu skutočnosti, že služba je platená a tiež, aká je odmena za túto službu. To, že zmluva o zabezpečení splátok úveru je vyhotovená na formulári, alebo že nie je individuálne dojednaná, a že súvisí nepochybne s uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere ešte neznamena, že žalobca ju musel uzatvoriť, a že tak bola podmienkou pre uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Čo sa týka adresy veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, mal za to, že aj v tejto otázke dospel súd k nesprávnemu záveru keď konštatoval, že vzhľadom na povahu tohto dojednania, bolo potrebné zahrnúť tieto dojednania do zmluvy o spotrebiteľskom úvere pred podpisy zmluvných strán, inak mal za to, že dojednania v zmluve absentujú a v tomto dôsledku tak spotrebiteľská zmluva nemá všetky zákonom požadované náležitosti. Súčasťou zmluvy sú aj zmluvné

podmienky, ak na ne zmluva odkazuje, a tak nie je dôvod považovať ich za niečo iné, ako platné a záväzné zmluvné dojednanie, pričom okresný súd sa nijako relevantne nevysporiadal s tým, prečo by malo byť predmetné dojednanie uvedené pred podpismi zmluvných strán spotrebiteľskej zmluvy, aby toto dojednanie bolo možné považovať za právne záväzné a teda následne, prečo dospel k záveru o jeho nezáväznosti a absencii len preto, že je súčasťou obchodných podmienok, a teda nie textu zmluvy nad podpismi, ak vezmeme do úvahy, že samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere na zmluvné podmienky odkazuje ako na svoju súčasť a spotrebiteľskú zmluvu žalobca podpísal a považoval ju za záväznú, keďže na jej základe žalovanému plnil. Postupom okresného súdu bolo žalovanému odňaté právo na spravodlivý proces aj z dôvodu nedostatočného zdôvodnenia rozsudku, v ktorom sa súd nijako podrobnejšie nevyjadril k podstatnej argumentácii a k súdnym rozhodnutiam, na ktoré žalovaný vo svojich podaniach poukazoval, kde súdy dospeli k opačným záverom ako Okresný súd Prešov ohľadom vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane. Takýmto postupom sa napadnuté rozhodnutie stalo nedostatočne zdôvodneným, a teda aj nepreskúmateľným a arbitrárnym, pretože z neho nevyplýva, prečo zásadné argumenty žalovaného okresný súd neprijal, a prečo neboli zohľadnené opačné závery súdov v obdobných právnych veciach.

6. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, eventuálne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalobkyňa k odvolaniu žalovaného uviedla, že žalovaný neuviedol žiaden relevantný skutkový dôvod, prečo by všetky splátky úrokov a poplatkov zaplatené žalobkyňou pred viac ako dvoma rokmi pred podaním žaloby mali byť premlčané. Ak žalovaný spochybnil spôsob a moment, kedy sa žalobkyňa skutočne dozvedela, že sa mal práve žalovaný na jej úkor obohatiť, a to v apríli 2017 od K. O. D. D. F. B., túto svoju procesnú obranu ničím nepodložil. Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty pre uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 OZ treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal; nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Tvrdenie žalobkyne je nielen jedným z procesných prostriedkov v súdnom konaní, tiež toto bolo potvrdené prehlásením K. O. D. D. F. B. zo dňa 8.6.2017. Skutočnosť, podstatná pre samotné vyhodnotenie správnej aplikácie § 107 ods. 1 OZ bola žalobkyňou riadne preukázaná, a zo strany žalovaného ničím nevyvrátená. Pri akceptovaní výkladu žalovaného (o objektivizácii vedomosti o začatí plynutia subjektívnej lehoty) by akékoľvek rozlišovanie premlčacej lehoty na objektívnu a subjektívnu bolo nadbytočné. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukázal na objektívnu vedomosť žalobkyne ako spotrebiteľky o bezúročnosti a bezpoplatkovosti, keďže okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, sú uvedené v zákone, tak žalobkyňa poukázala na absurdnosť takéhoto tvrdenia, z ktorého má vyplývať, že žalobkyňa ako spotrebiteľka mala alebo musela od samého počiatku vedieť, že úver je bezúročný a bez poplatkov, pričom naopak, žalovaný toto nevedel alebo ani vedieť nemusel. Údaj o konečnej splatnosti musí byť v Zmluve o úvere uvedený výslovne, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok a pod.). Žalobkyňa odmietla účelové tvrdenia žalovaného o jej slobodnom rozhodnutí a záujmu o služby spojené so zabezpečením splátok úveru, tiež to, že jej nič nebránilo takúto zmluvu neuzavrieť, a teda úver splácať iným spôsobom, pričom sa údajne mala rozhodnúť dobrovoľne a slobodne, bez nanútenia, a teda sa nejedná o nekalú obchodnú prax. Žalobkyňa sa tiež stotožnila s hodnotením a právnym posúdením súdu prvej inštancie vo vzťahu k Zmluve o zabezpečení splátok úveru, resp. k Zmluve o doplnkovej službe a v nej dohodnutej odmene, tiež pokiaľ ide o správnosť RPMN. Prvoinštančný súd vec správne právne posúdil, pričom v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku vychádzal zo svojich úvah a primerane tomu aj zo súdnej judikatúry, čo je v súlade s riadnym a vyčerpávacím odôvodnením rozhodnutia, a v súlade s právom strany sporu na spravodlivé súdne konanie. Napadnutý rozsudok je v súlade s požiadavkami na presvedčivé a nearbitrárne súdne rozhodnutie.

8. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalobkyňu priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, t.j. k 29.5.2013), spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

11. Podľa § 53 ods. 5 citovaného Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

12. Podľa § 53 ods. 10 citovaného Občianskeho zákonníka, neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

13. Podľa § 298 ods. 1 CSP, súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

14. Podľa § 298 ods. 2 CSP, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

15. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa a právny predchodca žalovaného spoločnosť Provident Financial, s.r.o. uzavreli 29.5.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere pod č. XXXXXXXXXX, podľa ktorej predchodca žalovaného poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver vo výške 1.400,- eur, pričom bol dohodnutý úrok vo výške 22,38 % a poplatok za garantovanú službu vo výške 281,40 eur. Zároveň došlo k podpisu zmluvy o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej žalobkyňa mala zaplatiť za službu špecifikovanú v tomto dojednaní (bod 1.1 zmluvy), odmenu vo výške 721,- eur (bod 1.2 zmluvy), pričom obsahom tejto služby bolo v podstate preberanie splátok úveru v mieste trvalého pobytu žalobkyne, alebo na inom dohodnutom mieste.

16. Súd prvej inštancie nepochybne správne posúdil neprijateľnú zmluvnú podmienku (a určil takto aj jej neplatnosť), pokiaľ ide o tzv. garantovanú službu. V tejto súvislosti treba uviesť, že vo vzťahu k tejto tzv. garantovanej službe ide o ponuku plnení, za ktoré musí žalobkyňa ako spotrebiteľka na základe zmluvy zaplatiť bez toho, aby v čase podpisovania tohto zmluvného dojednania mala reálnu potrebu takýchto služieb alebo aby vedela či tieto služby v skutočnosti využije alebo nie. Žalobkyňa mala zaplatiť žalovanému neprimerane vysoký poplatok (281,40 eur) aj za stavu, že jej žiadna služba poskytnutá nebude. Navyše stanovením paušálnej výšky poplatku sa žalovaný snaží obísť prípadnú požiadavku presne vyčíslit' náklady vzniknuté s poskytnutím tej - ktorej služby, napr. zaslaním upomienky, vyhotovením duplikátov zmluvných dokumentov a podobne. Predmetné ustanovenie zmluvy o poplatku za garantovanú službu tak vyznieva výrazne v neprospech spotrebiteľa, a to s ohľadom na jeho koncepciu a samotnú výšku poplatku. Súd prvej inštancie správne ustálil, že ide preto o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Táto „služba“ nie je hlavným predmetom plnenia, pričom cieľom zákonodarcu nebolo vylúčiť z preskúmania z hľadiska neprijateľnosti vedľajšie zmluvné cenové dojednanie, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že nie je výnimočnou situáciou, kedy sa dodávateľia práve ich netransparentným zakomponovaním do formulárových spotrebiteľských zmlúv snažia získať neprimeraný majetkový prospech od spotrebiteľov.

17. Vo vzťahu k zmluve o zabezpečení splátok úveru zo dňa 29.5.2013 odvolací súd uvádza, že žalobkyňa ako spotrebiteľka a ako slabšia strana sporu nemala možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a nepochybne je z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou

stranou (čl. 25 MOSTAZA CLARO). Skutočnosť, že zmluva o zabezpečení splátok úveru nebola podmienkou poskytnutia úveru, žalovaný v konaní relevantným spôsobom nespochybnil. Súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že uzavretie zmluvy o zabezpečení splátok úveru bolo podmienkou poskytnutia úveru. Ani z výpovede žalobkyne nevyplývalo, že by jej zo strany žalovaného bolo umožnené predmetnú zmluvu o zabezpečení splátok neuzavrieť, pokiaľ chcela získať úver. Zmluva o zabezpečení splátok síce formálne predstavuje samostatnú zmluvu, ale z pohľadu posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a vylúčenia súdnej kontroly je potrebné prijať logický záver o tom, že aj v tomto prípade súdna kontrola nemôže byť vylúčená. Ide o akcesorickú zmluvu nadväzujúcu na úverovú zmluvu, keďže jej obsahom je len spôsob splácania dohodnutého úveru. Spätosť predmetných zmlúv je daná tým, že v prípade neuzavretia zmluvy o úvere by bolo bezpredmetné uzatvárať zmluvu o zabezpečení splátok, keďže bez poskytnutia úveru by ani neexistovala povinnosť žalobkyne plniť dlh zo zmluvy o úvere v splátkach. Dohoda o poskytnutí služby preto podlieha prieskumu súdu podľa § 53 Občianskeho zákonníka, keďže táto „služba“ nie je hlavným predmetom plnenia a poplatok vo výške 721,- eur teda nie je cenou hlavného predmetu plnenia. Cieľom zákonodarcu nebolo vylúčiť z preskúmania z hľadiska neprijateľnosti vedľajšie zmluvné cenové dojednania, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že nie je výnimočnou situáciou, kedy sa dodávatelia práve ich netransparentným, zavádzajúcim zakomponovaním do formulárových spotrebiteľských zmlúv snažia získať nepríjemný majetkový prospech od spotrebiteľov. Tak zmluva o zabezpečení splátok úveru ako aj úverová zmluva sú formulárovými zmluvami, ktorých obsah žalobkyňa ako spotrebiteľka nemohla ovplyvniť. Preto ich nie je možné považovať za individuálne dojednané. Odmena za výber splátok predstavuje viac ako 50 % poskytnutého úveru a výrazne presahuje dohodnutý úrok. Ide o zmluvnú podmienku dohodnutú zjavne v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, čo spôsobuje jej neplatnosť v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

18. Odvolací súd nevidí dôvod na odklon od záverov vyslovených v rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 19Co/142/2016-328 zo dňa 8.12.2016, cit: „Podľa záverov odvolacieho súdu je právne bezvýznamné, aká terminológia sa použije na označenie platby za zabezpečenie splátok úveru (odmena/poplatok). Dôležité je, že ide o plnenie za doplnkovú službu, ktorou žalovaný prostredníctvom svojich zástupcov hotovostne inkasuje splátky spotrebiteľského úveru. Z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Problémom a dôvodom neprijateľnosti poplatku, je jeho netransparentnosť a nepríjemná výška, výrazne presahujúca náklady žalovaného na uvedenú doplnkovú službu a obchádzanie skutočných úrokov a skutočnej RPMN. Ak by poplatok bol zahrnutý v RPMN, jej celková výška by bola omnoho vyššia ako bolo uvedené. Uvedený poplatok sa totiž svojim rozsahom približuje súčtu úrokov a administratívneho poplatku, pričom v niektorých prípadoch aj tento súčet prevyšuje. Ak poplatok za zabezpečenie splátok úveru podstatne a v rozpore s akoukoľvek logikou, nepríjemne prevyšuje náklad na doplnkovú službu, ktorej plneniu korešponduje, ide o exces pri používaní inštitútu poplatku. Nielen s poukazom na vyššie uvedené, ale aj na všetky doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktík žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu, aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve.“

19. Za týchto okolností aj odvolací súd sa plne stotožňuje s posúdením týchto zmluvných podmienok ako podmienok neprijateľných, a teda neplatných. V podrobnostiach poukazuje odvolací súd na správne a výstižné dôvody, ktoré v tejto súvislosti uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia k tejto časti predmetu konania (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Správny je výrok rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného vydať žalobkyňu bezdôvodné obohatenie v sume 647,60 eur s prísl., pretože predmetný úver je potrebné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie údaja a konečnej splatnosti úveru, s ktorou zákon o spotrebiteľských úveroch spája sankciu bezúročnosti a bezpoplatnosti úveru. Nemožno súhlasiť s tým, že postačí údaj o tom, že za termín konečnej splatnosti úveru sa považuje siedmy deň 60. týždňa po uzavretí zmluvy, nakoľko takýto údaj nie je pre orientáciu spotrebiteľa dostatočne určitý a nerešpektuje požiadavku Zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúcu sa riadnej špecifikácie konkrétneho termínu (a teda aj dátumu) konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Znenie slovenského právneho predpisu je v tomto smere jasné a striktné a nemožno ho nahradiť aplikáciou smernice v zmysle odvolacích námietok žalovaného. K takému záveru sa prikláňa aj ďalšia judikatúra (napr. 5Co 257/2016 Krajského súdu v Prešove).

21. Súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, videl aj v absencii predpokladov použitých na výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch). K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/124/2016 z 3.11.2016). Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“.

22. V tejto súvislosti tiež treba poukázať na to, že údaje o všetkých predpokladoch použitých pre výpočet RPMN musí obsahovať samotná úverová zmluva a nestačí odkaz na obchodné podmienky (pozri v tejto súvislosti bližšie rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky I ÚS 3512/11).

23. Odvolací súd rešpektujúc výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovoprávnom vzťahu. Vzorec výpočtu RPMN je uvedený na strane č. 2 zmluvy, ktorá strana svojou formou a svojim obsahom pripomína text všeobecných obchodných podmienok. V tomto smere odvolací súd pripomína závery Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I ÚS 3512/11 cit.: „Je treba zdôrazniť, že obchodní podmienky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“

24. V závislosti od toho nebolo potrebné skúmanie ďalšej okolnosti, o ktoré sa oprel súd prvej inštancie pri posúdení predmetného úveru ako úveru bezúročného a bez poplatkov (absencia adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť), pretože samotná okolnosť absencie riadneho označenie konečnej splatnosti úveru v spojení s absenciou predpokladov na výpočet RPMN, postačuje pre tento záver (§ 9 ods. 2 písm. f/, j/ a § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch).

25. Vo vzťahu k námietke premlčania s poukazom na ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka odvolací súd uvádza, že kým pre objektívnu dobu by mal byť okamih jej začiatku nepochybný (čas plnenia zo strany žalobkyne nad rámec poskytnutej istiny), tak pri subjektívnej premlčacej dobe je dôležité zistenie, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške.

26. Odvolací súd zásadne nemôže súhlasiť s argumentom žalovaného, že už v čase, kedy došlo k plneniu nad rámec poskytnutej čiastky, žalobkyňa začala plynúť premlčacia doba (arg. slovo „došlo“ ako relevantné no pri objektívnej premlčacej dobe; § 107 ods. 2 OZ).

27. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla

s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slová „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil.

28. Ako vyplýva z početných rozhodnutí súdov, pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Nepostačujú preto pochybnosti, ale „dozvedenie sa“ o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia.

29. Doposiaľ nebola prekonaná judikatúra Súdneho dvora Európskej únie o existencii nezanedbateľného nebezpečenstva, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na neprijateľnosť zmluvnej podmienky v čase jej uzatvárania (porov. spojené prípady C-240 až 244/98). Tým sa ale zákonite natíska otázka, že ak takéto obavy existujú v čase vzniku zmluvy, o čo menšie obavy existujú v čase, keď spotrebiteľ vykonáva reálne plnenie z takejto zmluvnej podmienky. Zdá sa, že je tu rovnaké nebezpečenstvo a reálny život to potvrdzuje, že spotrebiteľia platia z nevedomosti správne aplikovať právo.

30. Žalovaný namietal premlčanie nároku, no bol to práve on, na kom spočívalo dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu skutočnosti, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia bol premlčaný. Odvolaciu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že žalovaný ako dodávateľ dlhodobo ignoroval povinnosti vyplývajúce mu z noriem zameraných na ochranu spotrebiteľov a pokračoval v uplatňovaní neprijateľných podmienok voči spotrebiteľom napriek existencii právoplatných súdnych rozhodnutí o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok používaných žalovaným v spotrebiteľských zmluvách. V priebehu konania žalovaný nepreukázal, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela viac ako 2 roky pred podaním žaloby. Za tohto stavu nie je možné dospieť k záveru, že nárok žalobkyne je premlčaný.

31. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06).

32. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil.

33. V podrobnostiach poukazuje odvolací súd na správne a výstižné dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení jeho rozhodnutia, pričom nemožno prijať záver o nepreskúmateľnosti tohto rozhodnutia (v zmysle odvolacích námietok žalovaného), pretože toto rozhodnutie ako celok spĺňa všetky požiadavky stanovené zákonom (§ 220 ods. 2 CSP) na riadne odôvodnené súdne rozhodnutie.

34. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

35. Správnym výrokom vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

36. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

37. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobkyňa ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal.

Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá ma vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).